

ΔΙΑΚΟΠΗ ΛΑΜΠΡΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ.

Α'.

Θαυμάσατε, κυρία Τόμψον, τὴν θελκτικὴν νύκτα, ἐν ἣ ἀμφιρρέπει τὸ ἡμέτερον σκάφος! Δὲν εἶναι τελεία ἔκστασις τὸ νὰ εἰρискώμεθα οὕτω κατακεκλιμένοι ἐν τῷ ἀπείρῳ μεταξύ τῆς φωσφορίζουσας θαλάσσης καὶ τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ; Ἄλλ' ἰδοὺ! πρᾶξατε ὅ,τι καὶ ἐγώ, ἄφρατε τὸ σῶμα σας νὰ ἀνατραπῆ καθ' ὀλοκληρίαν πρὸς τὰ ὀπισθεν, στηρίζατε τὴν κεφαλὴν σας ἐπὶ τῶν συστροφῶν τῶν σχοινίων καὶ ἄφρατε τοὺς ὀφθαλμούς σας καὶ τὰ ὄνειρα ν' ἀνέλθωσιν ἐκεῖ ὑψηλὰ πρὸς τὰς κεραίας τῶν ἱστῶν. Παρατηρήσατε τὰς ἀρμονικὰς αὐτῶν ταλαντεύσεις; φαίνονται διολισθαίνουσαι διὰ τῶν ἀστέρων. Δὲν σὰς φαίνεται μεγαλοπρεπὲς νὰ καθορᾷ τις πανταχοῦ τὸν οὐρανόν, ὅπουδὲποτε κἄν στρέφεται. Διότι τὸ ὕδωρ τοῦτο, ὅπερ φέρει ἡμᾶς καὶ ἀντικατοπτρίζει: μυριάς ὕσας λάμψεις, εἶναι ὡς δεῦτερος οὐρανὸς πάντη ὅμοιος πρὸς τὸν ἄλλον. Ἡ ἀῖρα παρέρχεται ἀγνή, μὴ εἰσπνευθεῖσα εἰσέτι κανονικὴ κλίσις λικνίζει ἡμᾶς ὡς φίλη χεὶρ καὶ θελκτικὴ κατ' ἰδέαν ἔντευξις ἐπιτρέπεται ἡμῖν ἐν τῇ γωνίᾳ ταύτῃ τοῦ σκάφους. Δὲν εὐρίσκετε τοῦτο ἐξαιρετόν, ἄλλοστον καὶ ἀπαραμίλλως γοητευτικόν;

— Ἐχετε δίκαιον, φίλε μου, οὐδὲν ὠραιότερον τοῦ θεάματος τούτου, οὐ ἕνεκα κυρίως ἀγαπῶ τὸσον τὰ θαλάσσια ταξείδια. Πλέομεν ἐν τῷ ἀπείρῳ, ὡς λέγετε. Ποῦ δὲ πηγαίνομεν; οὐδὲν δεῖκνυε τοῦτο. Φανταζόμεθα ὅτι πλέομεν ἐν ἀνοικτῷ οὐρανῷ, ὡς οἱ ἀστέρες. Ἄλλὰ δὲν σὰς φαίνεται ὅτι πάντες οὗτοι οἱ σπινθηροβλοῦντες ἀστερισμοὶ εἶναι τῶσα ἄλλα ὡς καὶ ἡμεῖς σκάφη; Ἐκαστος ἀποτελεῖ πολυάριθμον στόλον, προβαίνοντα εἰς ἐλιγμούς ἐν τῷ οὐρανῷ ὡκεανῷ, ἡμεῖς δὲ χωροῦμεν εἰς συνάντησιν αὐτοῦ ἐν τῷ διαστήματι διὰ μέσου τῶν εὐρέων κυανῶν πεδίων, τῶν ὑπὸ ὑπερφυσικοῦ λουομένων φωτός.

— Ὡ! Ἀποβαίνετε καθ' ὀλοκληρίαν λυρικὴ, κυρία Τόμψον! . . . Μοὶ παρέστησαν τὰς Ἀγγλίδας ὡς ἄγαν ὄνειροπόλους καὶ παραδιδόμενας εἰς ἔκστασις; δὲν μὲ ἠπάτησαν δὲ ποσῶς!

— Μοὺ καταγελάτε. Δὲν μὲ ἠπάτησαν ποσῶς ὅταν μοὶ εἶπον ὅτι οἱ Γάλλοι εἶναι σκωπτικώτατοι.

— Κυρία Τόμψον, μὲ παρανοεῖτε, διότι ἐκεῖνα τὰ ὅποια λέγω εἶναι πρὸς ἔπαινόν σας. Αἱ μυριάδες αὐταὶ ἀστέρων, τοὺς ὁποίους θεώμεθα, κινοῦνται πρᾶγματι ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς γιγαντιαῖος στόλος; ἀλλὰ στήτε! ἐπιθυμῶ νὰ ἀποβῶ ποιητικὸς ὅσον ὑμεῖς; γινώσκετε τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον χάμει τοὺς ἀστέρας νὰ πλέωσι; εἶναι ὁ ἔρως, κυρία Τόμψον, ὁ ἔρως! Ὁ εἰπὼν τοῦτο εἶναι ὁ Μυσσὲ καὶ οὐχὶ ἐγώ;

Ἄγαπῶ! — Ἰδοὺ ἡ λέξις, ἢν ὀλόκληρος ἡ φύσις εἰς τὸν ἄνεμον ἐκφέρει κ' εἰς τ' ἀκολουθοῦν πτηνόν,

σοβαρὸς καὶ τελευταῖος στεναγμὸς τῆς γῆς, ὅπταν τὸ αἰώνιον θά κρύπτη ταύτην σκότος διαρκῶς!

Ἄ! ἔωθινοὶ ἀστέρες, ἐν ταῖς ἱεραῖς σας σφαιραῖς ψιθυρίζετε τὴν λέξιν—λύπησ κ' ἡδονῆς μεστήν.

Κατὰ τὴν δημιουργίαν, τὸ νεώτερον τῶν ἀστέρων

τὰ αἰθέρια πεδία νὰ διέλθῃ ἐπειράθη

ἔς τὸν αἰώνιον νὰ φθάσῃ ἔραστὴν αὐτοῦ, τὸν Φοῖβον καὶ ἐρρίφθῃ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἐρέθους, τῆς νυκτός.

Πλὴν ὁ Φοῖβος κ' ὑπὸ ἄλλου ἡγαπᾶτο ἄστρον: οὕτω ταξιδεύουσιν οἱ κόσμοι περὶ τὸ στερέωμα.

— Ὁραιότατοι οἱ στίχοι οὗτοι, ὠραιότατοι τῇ ἀληθείᾳ!

— Θαυμάσιοι, κυρία Τόμψον, θαυμάσιοι! καὶ ἀποδεικνύουσιν ὑμῖν ἐν τι πρᾶγμα, τὰ εἰρησ: ὅτι ὁ ἔρως εἶναι ὁ νόμος τῆς φύσεως καὶ ὅτι ὁ μὴ ἀγαπῶν (ἢ ἡ μὴ ἀγαπῶσα) ὑστερεῖ τοῦ σκοποῦ δ' ἂν ἐπλάσθη. — Ἰδοὺ ἐπὶ τῶσας ἤδη ἡμέρας σὰς ἐπαναλαμβάνω τοῦτο καὶ σεῖς. . . .

— Σιωπῆ!—σιωπῆ! κάποιος ἔρχεται!

— Τίς οὗτος;

— Ἴδετε! νομίζω ὅτι εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ κυβερνήτης τοῦ σκάφους.

— Τούλάχιστον, κυρία Τόμψον, ἐπαναλάβωμεν τὴν συνδιάλεξιν ταύ-

τὴν, τὴν τοσοῦτον ἀτυχῶς διακοπεῖσαν; . . . Γινώσκετε κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὀλόκληρος ὁ κόσμος κοιμᾶται ἐν τῷ πλοίῳ. Ἀνέλθετε λοιπὸν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τὴν ὥραν ἐκείνην. Ἡ νύξ εἶναι τόσον ὠραία ὥστε δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶται τις. . . .

— Σιγήσατε, σιγήσατε, ἰδοὺ ἔρχεται!

— Μοὶ ὑπόσχεσθε γ' ἀνέλθητε ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τὸ μεσονύκτιον;

— Μάλιστα, μάλιστα. . . . σιωπῆ!

— Εἶσθε ἀξιολάτρευτος,

Οὕτως ἐρωτοτρόπως συνδιηλεγόμεθα, ἡ κυρία Τόμψον καὶ ἐγώ, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ σκάφους «Νέα Νότιος Οὐαλλία», τὸ ὅποιον ἐξ Αὐστραλίας ὑπέστρεφεν εἰς Γαλλίαν. Μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, Τσάρλιη Δέναμ, ἡ θελκτικὴ χίτρα ἀπεβιβάσθη ἐκ Μελβούρνου ἵνα ἔλθῃ χάριν περιηγήσεως εἰς Εὐρώπην, χάριν μικροῦ ταξιδίου 10—12 μόνον ἡμερῶν. Ἀπὸ ἐξ μόνον ἡμερῶν εἴχομεν γνωρισθῆ: ἀλλ' ἐντὸς ἀτμοπλοίου αἱ συμπάθειαι ταχέως γενῶνται καὶ ἀναπτύσσονται. . . . Εἶναι δυνατόν ποτὲ Ἀγγλῆς νὰ ἐπιχειρήσῃ μακρὸν ταξίδιον, χωρὶς καὶ μικρὸν ἔστω νὰ ἐρωτοτροπήσῃ!

— Σ' τὸν διάβολο αὐτὸς ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου! εἶπον κατ' ἐμαυτὸν ὅτε εἶδον τὸν τελευταῖον τοῦτον πλησιάζοντα ἡμᾶς. Δὲν δύναται νὰ ἐνασχοληθῆ εἰς τὴν πορείαν τοῦ σκάφους αὐτοῦ; Τί θέλει καὶ ἔρχεται νὰ διακόψῃ συνδιάλεξιν, ἣτις ἤρξατο τόσον καλῶς:

Ἐν τούτοις ἐμειδίασα προσηνῶς:

— Λοιπὸν! κυβερνῆτα, ἐξαιρετος καιρὸς! τὰ πάντα χωροῦσι θαυμασίως, ὁφείλετε νὰ ἦσθε εὐχαριστημένος.

— Οὐχί, ἀπήντησε, περίλυπος τὴν μορφήν: δυσάρεστον σὰς φέρω εἶδητιν. Ὁ κ. Λεγκυμπέρ ἀπέθανε μόλις πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας: ἔπαθεν ἀπαισίαν τινὰ νόσον, καθ' ἣς οὐδὲν ἴσχυεν ἡ ἐπιστήμη!

— Ἀπέθανεν! ἐπανέλαβον καταβεβλημένον, καὶ μὴ εὐρίσκων ἄλλο τι ν' ἀπαντήσω.

Ἦτο ἀρεστὰ δυσάρετος εἶδησις, ἣτις ἀπέσυρεν ἡμᾶς ἐκ τοῦ θελκτικοῦ ὄνειρου, ὅφ' οὐ ἐλικνιζόμεθα.

— Ταλαίπωρε σύντροφε! ἐφώνησεν ἡ κυρία Τόμψον, ταλαίπωρε σύντροφε!

Β'.

Ἀληθῶς ταλαίπωρος σύντροφος! ὁ βίος δὲν ἐμειδίασεν αὐτῷ. Ὁ κ. Λεγκυμπέρ, ἀρχαῖος ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, γενόμενος νεώτατος λοχαγός, ἐνυμφεῦθη ἐνωρίτατα, ἴσως τυχαίως ἐν μέρει διότι κατόπιν τῶσάρων μετὰ τοῦ γάμου ἐτῶν, ἐπληροφόρηθη ὅτι ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἀναξίως αὐτὸν ἐξηπάτα. Αὐτοστιγμῆ ἐθέλησε νὰ φονεῖσθαι αὐτὴν, ἂν τρόπον φονεύουσιν ἀσπλάγγως παραχοπιὸν ζῶον, ἀλλὰ περιορίσθη εἰς ἐκδῶξιν αὐτῆς ἐκ τοῦ οἴκου μετὰ ζωηρᾶς ἐκδηλώσεως ἀποστροφῆς, τηρήσας παρ' ἐαυτῷ τὸ θυγάτριον αὐτοῦ, μόλις τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἄγον.

Ἄ! Ἐλάτρευε τὴν μικρὰν ταύτην Ἑλένην, τὴν μικροῦλαν. Ξανθὴν, γελόσσαν, χαρίεσσαν. . . καί, ἐπιδοθεὶς καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ τέκνου αὐτοῦ, εὐρίσκειν ἐν τῇ ἐνασχολήσει ταύτῃ καὶ ἐν τῇ αὐστηρᾷ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ἐκπληρώσει τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν λήθην, ὣν εἶχεν ἀνάγκην.

Ἐν τούτοις ἡ μήτηρ ἔγραψε πολλὰς ἐπιστολάς, ἐπικαλουμένη συγχώρησιν, ὑποσχομένη νέον παραδειγματικὸν βίον, ἐπανορθοῦντα τὰ πρότερα ἀτοπήματα. Ὁ λοχαγὸς Λεγκυμπέρ περιορίσθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὤμους. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ μετὰ ὀκταετίαν, συκνηθεὶς ἐκ τῶν ἱκετευτικῶν τόνων τῆς γυναικὸς ταύτης, ἣτις ἔλεγεν ὅτι ἦτο σοβαρῶς ἀσθενὴς καὶ ἐζήτηε νὰ ἐναγκαλισθῆ τὴν θυγατέρα αὐτῆς, «πρὶν ἢ ἴσως ἀποθάνῃ», ἐφοβεῖτο μήπως, ἀρνούμενος, φανῆ ἄγαν σκληρῶς. Τὸ τέκνον ἐγνώρισε λοιπὸν τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἣτις μάλιστα εἶχεν ἀναλάβει. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς συνεντεύξεως ταύτης ἡ Ἑλένη, ἣτις ἤγε τὸ ἐνδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς καὶ ἤρχετο ὠρίμως νὰ σκέπτεται, ἡ Ἑλένη ἀπέθῃ σύννοος: «Διατὶ λοιπὸν εἶσαι δυσηρεστημένος μετὰ τῆς μητρός, παπᾶκη: ἔλεγεν αὐτὴ συχνάκις. . . ἐνῶ ἡ μήτηρ εἶναι τόσον φιλόρφων!» Καὶ τοῦτο λέγουσα διεπέρα τοὺς μακροὺς αὐτῆς βραχίονας περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις, λίαν σοβαρῶς, οὐδὲν ἀπήντα, ἀφηρημένος ὢν, λησμονῶν μάλιστα νὰ θωπεύσῃ τὴν θυγατέρα. Μάλιστα ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ βίος δι' αὐτοὺς δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐ-

τός. Ἡ Ἑλένη ἤρχετο κατανοοῦσα, ὅτι ἔστρεφετο μητρός. Διὰ τὴν νὰ μὴ ἐπιτρέπηται αὐτῇ νὰ ζῆ παρὰ τῆ ἰδίᾳ αὐτῆς μητρί, ὡς ἄλλαι κόραι τὰς ὁποίας ἐγνώριζεν; Αἱ σκέψεις αὐταὶ ἀπερρόρησαν τὴν τρελλὴν καὶ ἀμεριμνον αὐτῆς ζωηρότητα. Ὁ οἶκος δὲν ἀντῆχει πλέον ἐκ τῶν τόσον ζωηρῶν αὐτῆς καγχασιῶν, οὔτινες ἔκαμον τὸν πατέρα αὐτῆς νὰ σκιρτᾷ ἐπὶ τῇ συναίσθησει τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ. Ἐπασχε λοιπὸν οὗτος, ἀνησυχῶν ἐπὶ τῇ ἀποτόμῳ ταύτῃ μεταλλαγῇ διαθέσεως, ἥτις ἐπῆλθε παρὰ τῇ ἀναπτυσσομένη τῇ ἡλικίᾳ θυγατρὶ αὐτοῦ.

Μὴ θέλων νὰ λυπῆ τὸ τέκνον αὐτοῦ ἐπέτρεψεν αὐτῷ συχνοτέρας μετὰ τῆς μητρός ἐντεύξεις, ὅτε αἰῶνος ἡμέραν τινὰ ἢ τελευταία αὕτη ἐνεπιστέθη εἰς τὴν θυγατέρα ἐπιστολὴν ἐπιφορτίσασα αὐτὴν νὰ κοιμίσῃ ταύτην εἰς τὸν πατέρα. Ἡ ἐπιστολὴ περιλάμβανε πάλιν παρακλήσεις καὶ ἰκεσίας τῆς ἐνόχου συζύγου πρὸς τὸν πατέρα. Ἐν ὀνόματι τοῦ τέκνου αὐτῶν, καθικέτευεν αὐτὸν νὰ λητμονήσῃ τὴν ὕβριν, νὰ παραλάβῃ αὐτὴν ἐκ νέου εἰς τὸν οἶκον, δὲν ἐξήτει πλέον νὰ ἦναι ἡ σύζυγος, ἀλλ' ἀφροσιωμένη μόνον δούλη, συντελοῦσα εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς θυγατρὸς αὐτῶν. Τετραρχυμένος ὁ λογαγὸς Λεγκυμπέρ συνέθλιψε τὴν ἐπιστολήν: δὲν ἤθελε ποσῶς νὰ συγχωρήσῃ. Ἄλλ' αἰφνης ἀνεώγη ἡ θύρα, μῆτιρ δὲ καὶ θυγάτηρ ἐρρίφθησαν ἑμῶς εἰς τὰ γόνατα τοῦ ἀξιωματικοῦ, καθικετεύουσαι αὐτὸν νὰ ὀφθαλμῶν, λουομένων ὑπὸ δακρῦων. Ἐπὶ τούτῳ ἐκάμφθη καὶ τὴν Ἑλένην ἐπὶ τῶν βραχιόνων λαθῶν, ἵνα μὴ βλέπῃ πλέον ἐπὶ μακρότερον κλαῖον τὸ τέκνον, οὔτινος οἱ λυγμοὶ ἐφύωνον: « Συγχωρήσον », ἔστράφη πρὸς τὴν μητέρα καὶ εἶπεν αὐτῇ ἄπλως: « Μεῖνον! ».

Δι' ἄνδρα ἀγαθὸν ἕνα καὶ γενναίουφυγον ἢ συγχωρήσις εἶναι εὐχερὴς ἀλλ' ὁ κόσμος δὲν ἔχει καὶ αὐτὸς γενναίουφυγίαν. Ἀντὶ πίσεως θυσιᾶς πρέπει νὰ λαλῆ καὶ κατακρίνη, παραμορφῶν τὰ ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτοῦ συμβαίνοντα: πρέπει τέλος νὰ διασκεδάσῃ! . . . Ὁ λογαγὸς Λεγκυμπέρ καλῶς πράγματι κατενόησεν, ὅτι ὁ κόσμος δὲν θὰ ἐπεδοκίμαζε, δὲν θὰ κατενόει τὴν γενναίουφυγίαν αὐτοῦ. Αὐθωρεὶ προείδεν ὅτι ἡ διαγωγή αὐτοῦ θὰ προῦκάλει γέλωτα, ὅτι θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἔλθῃ εἰς σύγκρουσιν (πιθανῶς μεθ' ἐταίρων, οὐδ' ἰγγάπα), ὅτι οὐδεμία πλέον κυρία θὰ ἐπεθύμει νὰ συνάψῃ σχέσεις μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ ὅτι θὰ ἔζων ὡς παρῖαι, ἐν ἐνὶ λόγῳ θὰ ἔζων ἐν μέσῳ τοῦ στρατιωτικοῦ μόνον κόσμου. Οὕτω τὴν ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν παρέσχε συγχωρητικὴν εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἀπέστειλεν εἰς τὸν συνταγματάρχην τὴν παραίτησιν αὐτοῦ. Ἄ! σκληρὸν ἦτο αὐτῷ ν' ἀποχαιρετῆσθαι στάδιον, ὅπερ τόσον ἠγάπα. Ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἔμελλε νὰ προαχθῆ εἰς ἑλαρχὸν τὸ μέλλον αὐτοῦ ἦτο ἐξησφαλισμένον! Νὰ ἐγκαταλίπη τὸν στρατὸν! ἡ καρδία αὐτοῦ ἐστενοχωρεῖτο ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ νὰ πράξῃ τοῦτο. Ἐν τούτοις, καίπερ ἀποκλειστικῶς στερομένου περιουσίας, δὲν ἰδίετασε: πάντα ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ! τοῦτο ἀπεδέξατο ὡς ἐμβλημα. Θὰ ἠναγκάζετο νὰ συζευχθῆ αὐτὴν ἡμέραν τινὰ καὶ νὰ ζητήσῃ κατὰ συνέπειαν νοινωγίαν ἐν ἣ ἢ παρελθούσα πλημμελὴς διαγωγή τῆς μητρός ἔσται ἄγνωστος. Καλῶς! ὅπως θέλῃ ὁ Θεός! ἔμελε νὰ ζητήσῃ ἀστικὴν θέσιν: ἐν ἐτέρῃ κοινωνίᾳ θὰ ἐλησμονεῖτο ἴσως τὸ ἱστορικὸν αὐτοῦ.

Δὲν εἶδεν ὅμως ἀστικὴν θέσιν: τὰ ὀλίγιστα χρήματα, ἄπερ ἐέκτητο, ἐξέλιπον βραδέως. Ἐν τούτοις ἡμέραν τινὰ προὔταθη αὐτῷ ν' ἀποδεχθῆ θέσιν τοπογράφου μηχανικοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἐταιρίας, ἥτις ἀνελάμβανε τὴν ἐν Νεῖξ Καληδονίᾳ ἐκμετάλλευσιν ὠρυχείων νικέλου, εἰς ἃ εἶναι λίαν πλουσία ἢ νῆσο: αὕτη. Ἄλλ' ἡ ἀπόστασις, ἡ ἀβεβαιότης δὲν ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ δώσῃ ἀμέσως τὴν συγκατάθεσιν αὐτοῦ. Καὶ ὅμως οὐδεμία ἄλλη θέσις ἐπαρουσιάσθη: ἔπραπε λοιπὸν νὰ περιέλθῃ εἰς δυστυχίαν; Τότε θαρραλέως ἀνεχώρησε, καταλείπων ἐν Γαλλίᾳ τὴν θυγατέρα καὶ τὴν σύζυγον, ὡφελε νὰ ἴδῃ ὅποια θὰ ἦτο ἢ ἐν Νεῖξ Καληδονίᾳ κατὰστασις καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ νὰ μεταβῆ παρ' αὐτῷ.

Ἀφικόμενος εἰς Νουμέαν ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ ἐταιρία ἔκλειε τὰ ἔργαστάσια καὶ ἠὲ χάριται τῷ προσωπικῷ αὐτῆς. Ἀπεθαρρύνθη, ἀλλ' οὐδὲν ὑπεδῆλωσεν. Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ «Νεῖξ Νότιος Οὐαλλία» εὐρισκόμενος, οὔτινος εἶχεν ἐπιβῆ, ἵνα ὑποστρέψῃ εἰς Γαλλίαν, προσεπάθησε νὰ ἀποκρύψῃ, ὑπὸ ἐξωτερικὴν φαίδριότητα τὴν ἀνησυχίαν αὐτοῦ, τὴν θλίψιν. . . Ἄλλ' ἐν Μελβούρνῳ ἀνεμένεν αὐτὸν τηλεγράφημα, ἀγγέλλον

αὐτῷ τὸν θάνατον τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, ἀφαρπαγείσης ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ὑπὸ καλπαζούσης φθίσεως.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὰ πάντα πλέον εἶχον ἐκλείπει: τὸ λογικόν, ἡ ζωηρότης, τὸ θάρρος. Ἐν αὐτῷ τοῦ λοιποῦ ἦσαν τὰ πάντα νεκρωμένα. «Θεέ μου! ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ εἶχεν ἀποθάνει, μὴ δυνηθέντος μάλιστα αὐτοῦ νὰ ἐναγκαλισθῇ αὐτὴν πρὶν ἢ αὕτη ἀποχαιρετῆσθαι αὐτὸν διὰ παντός. Τί τῷ ἔμελλε πλέον διὰ τὰ λοιπὰ; ὅποιον πλέον εἶχε λόγον νὰ ζῆ; τί τῷ ὑπελείπετο, ὅπερ νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὸν ἐν τῷ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνι; ἡ σύζυγος αὐτοῦ; ἀλλ' ἡ δύνατο νὰ ἀγαπᾷ αὐτὴν εἰσέτι! μὴπως ἐσυγχώρησεν αὐτὴν δι' ἄλλον λόγον ἢ διὰ τὴν πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἀγάπην; ».

Τῷ ἐπῆλθε λοιπὸν ἡ ἰδέα νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ὑπαρξιν αὐτοῦ ἀποστιγμεί: ἡ ἄβυσσος τῆς θαλάσσης διηνοίγετο πρὸ αὐτοῦ. Ἥρκει μόνον νὰ ριφθῆ εἰς αὐτὴν μετὰ ἑλαφρὸν θόρυβον καὶ στροφάλους ἀφροῦ, τὸ ζήτημα θὰ ἔληγεν. Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ! ἐπεθύμει νὰ ἐπανεῖθῃ παρὰ τῇ νεκρῷ: ἐπεθύμει νὰ μεταβῆ καὶ γονυπετήσῃ ἐπὶ τοῦ τάφου, νὰ γνωρίσῃ ἐν τίνι θέσει ἀνεπαύετο αὕτη ἐν τῷ κοιμητηρίῳ. Εἶχεν ἀντιστῆ εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς αυτοκτονίας.

Ἀπαισία ὅμως νόσος εἶχε καταλάβει αὐτόν. ἡμέραν τινὰ ἠναγκάσθη νὰ κατακλιθῆ μετὰ ζωηροῦ πυρετοῦ καὶ παραληρημάτων. Ὁ τοῦ πλοίου ἱατρός δὲν κατενόει ποσῶς τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ, ἐφοβεῖτο μὴπως πάθῃ τὸ λογικόν.

Ἄλλὰ τὸ γινόμενον ἦτο χειρὸν ἀπέθανεν. Δεκαήμερος πλοῦς ἐχώριζεν εἰσέτι τὸ σκάφος ἀπὸ τῆς νήσου τοῦ Μαυρικίου: τὸ σῶμα αὐτοῦ ἔδει νὰ ριφθῆ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ταλαίπωρος σύντροφος!

Γ.

Εἶναι μεσονύκτιον!

Ἡ σελήνη διαχέει λευκοὺς καταρράκτας φωτὸς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ σκάφους, ὅπου αἱ σκιαὶ τῶν ἰσθῶν καὶ τῶν σχαινῶν διαγράφονται βραχύταται καὶ μελάντεται. Οὐδεὶς ἐπιφαίνεται: οὐδεὶς ἀκούεται ἄλλος κρότος ἐκτὸς τοῦ τῆς συνεοῦς κινήσεως τῆς μηχανῆς καὶ τοῦ ὕδατος, ὅπερ, διασχίζόμενον, ρεῖ κατὰ μῆκος τοῦ σκάφους. Ὁ οὐρανὸς ἀπαστράπτει πάντοτε ἐκ λάμψεων, ἡ νύξ εἶναι μαγευτικὴ. Ἐν ταῖς ἀκαλαῖς καὶ βραδείαις τῶν κυμάτων ταλαντεύσεσιν, ἡ θάλασσα κυλιέται φύρδην μίγδην φωσφορίζουσας λάμψεις καὶ τρομώδεις ἀνταυγείας πᾶν ἀστέρον. Ὅπισθεν ἡ ἑλιξ ἐν τῷ λευκῷ ἀφρῷ, τὸν ὅποιον διεγειρεῖ, φαίνεται κινούσα καταρράκτας πολυτέμων λίθων, κατακυλιόμενων, σπινθηρίζουσων, ἐπιπλευσῶν πρὸς στιγμὴν καὶ ἐπαναπιπτουσῶν, ὁ δὲ αὐλαξ τῆς τοῦ σκάφους τροχίᾳς, ὅστις εἰς μακροτάτην ἐκτείνεται ἀπόστασιν, ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖται ὁ ὀφθαλμός, φαίνεται ὡς ἡ οὐρὰ λευκῆς ἐσθῆτος νύμφης, θεωρουμένη ἡμιδιακυγῶς ὡς ἐν ὄνειρῳ, μακρὰ σειρὰ τριχάπτων, πεποικιλιμένη ὑπὸ ἀστέρων καὶ ἀδαμάντων καὶ ἐπιπλέουσα ἐλαφρῶς.

— Ἐδῶ εἶμαι, κυρία Τόμψον, ὅπου ὄραται νύξ πρὸς συνδιάλεξιν καὶ ὁπότεν πάλλει ἡ καρδία μου, ἀναμεινοντος ὑμᾶς! . . . Ἀκούω βήματα . . . Εἶσθε εἰς; Οὐχί! Τί εἶναι λοιπόν; τί στρατήγημα εἶναι τοῦτο;

Τέσσαρες ἄνδρες τοῦ πληρώματος, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου, φέρουσι μέγαν ἐκ πανίου σάκκον, ἐν ᾧ ὑπάρχει τι μακρόν. Τὸ φορτίον εἶναι βαρὺ ἀναμφιβόλως, διότι οἱ τέσσαρες φορεῖς δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι τόσον πολλοὶ ὥστε νὰ ἦναι περιττοὶ διὰ τὸ βᾶρος.

— Ἀκριβῶς ὅπισθεν ἐμοῦ αἰσθάνομαι τὴν ψαῦσιν χειρὸς: εἶναι ἡ κυρία Τόμψον.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ἐρωτᾷ.

— Εἶναι ὁ νεκρός, τὸν ὅποιον ἐνταφίσουσιν, ἀπαντᾷ εἰς τῶν τοῦ πληρώματος.

Ἡ κυρία Τόμψον ἔβαλε κραυγὴν.

— Θεέ μου! Πῶς γίνεται τοῦτο, χωρὶς ἱερέα, χωρὶς φίλους, χωρὶς κανένα. Ἐρραφαν αὐτὸν ἐν σάκκῳ καὶ μέλλουσι νὰ ρίψωσιν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν ὡς ἄχρηστον φορτίον. . . καὶ οὕτω θὰ λήξῃ τὸ πᾶν!

Ὁ κυβερνήτης ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς γεφύρας: ὀμιλεῖ εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας.

— Σταμάτησον!! διατάσσει ὁ τελευταῖος οὗτος διὰ τῆς μετὰ τῆς μηχανῆς συγκοινωνούσης σάλπιγγος.

Εἶτα δ' αὖτως :

— Προσοχή! δεξιᾶ! καθ' ὄλοκληρίαν!

Ὁ κυβερνήτης κατέρχεται πάλιν ἐν σπουδῇ· ἡ μηχανὴ σταματᾷ. μεγάλη ἐπέρχεται σιγὴ καὶ ἀκούεται μόνον ὁ ἤχος τῆς κινουμένης θαλάσσης. Οἱ ἄνδρες ἀπέθηκαν τὸ φορτίον αὐτῶν, ἐπὶ τῆς γεφύρας, ὅπως διόλου ἐμπρὸς ἐκεῖ ὀπόθεν ρίπτεται ἡ ἀγκυρα. Δύο ἐξ αὐτῶν ἔφερον μοχλοὺς. Τὸ σκάφος, κινούμενον ἐκ τῆς ὀρμῆς, ἦν εἶχεν, ὑπακούει εἰς τὸ πηδάλιον καὶ διαγράφει ἤρεμον καὶ εὐρεῖαν καμπήν.

Τότε ὁ κυβερνήτης, ἀποκαλυπτόμενος, διατάσσει τοὺς ἄνδρας αὐτοῦ νὰ πράξωσι τὸ αὐτό· ἀνοίξας δὲ βιβλίον, ἀναγινώσκει ὑπὸ τὸ φῶς δύο φανῶν τοὺς ὁποίους κρατοῦσιν ὑψηλά, βραχεῖαν εὐχὴν. Εἶτα κλείει τὸ βιβλίον, ποιεῖται σημεῖον καὶ πάραυτα ἀκούεται θόρυβος.

— Πλάφ!

Ἡ θάλασσα, διανοιγομένη, βρέχει δι' ἀφροῦ τὰς τοῦ σκάφους παρειάς. Κίνησις τις ἐπιγίνεται ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ ὅπου φωσφορισμοί, ἀλληλοσυγχρούμενοι, φωτίζουναι πρὸς στιγμὴν τὸ πτώμα, τὸ ὅποιον παρατηρεῖται βαθιζόμενον, ἐσκληρωμένον καὶ λευκὸν εἰς τὰ βῆθη τῆς ἀβύσσου. Κατόπιν ἐπέρχεται κῦμα, κυλίνει, ἀπάγει αὐτὸ περαιτέρω καὶ προκαλεῖ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ. Τὸ σκάφος εἰς τὸ ὅποιον ὑπολείπεται εἰσέτι ἀσθενὴς ὀρμὴ, ἀπομακρύνεται βαθμηδὸν τοῦ μέρους τῆς ταρῆς. Δὲν φαίνεται πλέον ἀφρὸς ἐπὶ τῆς θαλάσσης· οὐδὲν ὑπολείπεται τὸ ὑποδεικνύον ὅτι νεκρὸς εἶχεν αὐτόσε ριφθῆ.

Ἦδη δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ σκάφος τὴν πορείαν· οὐδεὶς φόβος πλέον μήπως τὸ πτώμα περιπλακῆ ἐν τῇ ἕλικι.

— Ἐμπρὸς! τὸ πηδάλιον πρὸς ἀριστεράν! καθ' ὄλοκληρίαν!

Τὸ σκάφος ἐπανέλαβε τὴν πορείαν αὐτοῦ· τὰ πάντα ἔληξαν. Ἡ γλιαρὰ νῦξ λάμπει πάντοτε, ἤρεμος, ἀδιάφορος. Ἐπὶ τῶν κεραιῶν τῶν ἰστών οἱ ἀστερισμοὶ ἐπιθέτουσι τὰ ἀποστίλβοντα διαδήματα αὐτῶν. Τὸ σκάφος ραθύμως ταλαντεύεται ἐν τῇ αὐρᾷ, ὡς μέγα θαλάσσιον πτηνόν.

Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἀπέρχονται ἵνα κατακλιθῶσιν, εὐτυχεῖς ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ἀγγαραίας αὐτῶν. Οἱ ἐπιβάται, λικνιζόμενοι ὑπὸ παραπλησίας ταλαντεύσεως, κοιμῶνται ὑπνον ἡσυχον. Καὶ τῇ ἐπιούσῃ κατὰ τὴν ἔγερσιν θὰ μάθωσιν ὅτι ὁ νεκρὸς ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν τὸ μεσονύκτιον καὶ ὅτι δὲν θὰ ταρῶσονται πλέον ὑπὸ τῆς γειτονίας αὐτοῦ. Τὰ παιγνίδια, οἱ ἐπὶ τῆς γεφύρας χοροὶ θὰ ἐπαναληφθῶσιν.

— Ταλαίπωρος σύντροφος! Ἐνθυμέσθε, κυρία Τόμψον. . .

Πάντα ἦσαν τὰ μόνα, ἄπερ ἠδυνήθημεν νὰ εἰπώμεν εἰς ἑαυτοὺς κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τῆς ἐντεύξεως. Βεβαίως κατὰ τὴν γοητευτικὴν ἐκείνην νύκτα, προσηγγόμεθα ἀπέναντι ἀλλήλων, μετὰ καρδίας πλήρους ζήσεως καὶ τοῦ πνεύματος κατακλυζομένου ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ· αἱ ὥραι δ' αὗται παρατεταμένων μέχρι τῆς αὐγῆς, μέχρι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ὡραίων ἄστρων, ἐντεύξεων θὰ ἦσαν ἀναμφιβίλως ὥραι ἀπαραιμίλλου μεθυστικῆς ἀπολαύσεως!

Κατόπιν ὅμως τοῦ ἀπαισίου θεάματος, εἰς ὃ χωρὶς ποτὼς αὐτὸ ν' ἀναμένωμεν, εἶχομεν παραστῆ, ὅτε εἰρήθημεν μόνον, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἀμφοτέροι τοσοῦτον εἶχομεν ἐπηρεασθῆ ἐκ συγκινήσεως ὥστε ἠδυνατοῦμεν ἄλλο τι νὰ ψιθυρίσωμεν ἢ τό: Ταλαίπωρε σύντροφε!

Διὰ κινήσεως λοιπὸν ταυτοχρόνου ἐπετρέψαμεν ἕκαστος εἰς τὸν ἡμέτερον κοιτωνίσκον, αἰσθανόμενοι φοβερὸν τῆς ψυχῆς πόνον, περισφίγγοντα τὴν καρδίαν ἡμῶν.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ.

Ἡ Μαρία-Ἀντωνέττα ἐστενοχωρεῖτο εἰ πέρ ποτε, ἡμέραν τινά, ἐν ταῖς βασιλικαῖς τελεταῖς τῶν Βερσαλλιῶν. Παρὰ τὰ περίξ τῆς κατοικίας τῆς βασιλίσσης μεγαλοπρεπῆ ἄλση, τὰ ρέοντα διαυγῆ ὕδατα, τοὺς μυθολογικοὺς ναοὺς, ἡ Μαρία-Ἀντωνέττα ἦτο μελαγχολικὴ. Καίτοι ἦτο βασίλισσα δὲν ἠδύνατο οὐδ'

ἐπὶ λεπτὸν νὰ ἀπολαύσῃ τῆς ἐλευθερίας, ἣν ἐπεθύμει. Τῇ ὀγδῶ ὥρᾳ, ἡ θαλαμηπόλος τῇ ἔφερε πάντοτε τὴν ἐσθῆτά της, εἶτα ἐλούετο, ἐδέχετο μικρὰς ἀκροάσεις, ἐκαλλωπίζετο, ἤκουε τὴν λειτουργίαν, ἐδείκνει ἐν μέσῳ θαλαμηπόλων καὶ ὑπηρετῶν κολάκων, περιστοιχιζομένη πάντοτε ὑπ' αὐλικῶν ἐχθρικῶς διακειμένων αὐτῇ. Τοιαύτη ἦτο ἡ μονότονος αὐτῆς ζωὴ. Ἡ βασίλισσα δὲν εἶχε γένειν εἰσέτι μήτηρ, ἠλπίζεν ὅτι οὐδέποτε θὰ γείνη, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐγίγνετο, ἐγνώριζε κάλλιστα ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς ἐλευθερώσεώς της, θὰ μετεχειρίζοντο αὐτὴν ὡς τὴν τελευταίαν δούλην τοῦ βασιλείου καὶ ὅτι αἱ αὐλικαὶ καὶ μέγα μέρος τοῦ λαοῦ θὰ εἰσέδουν εἰς τὰ δωμάτια αὐτῆς, με φωνὰς ψευδοῦς χαρᾶς εἰς τὰ χεῖλη, ὅπως διαπιστώσωσι τὴν ταυτότητα τοῦ νεογεννήτου καὶ ἰδίους ὄμμασι ἴδωσι τὰς ὠδίνους τῆς μητρός.

Ἡ κ. δὲ Νοάιγ καὶ ἡ κ. δὲ Μαρσάν ἦσαν αἱ αὐστηρότεραι φύλακες τῆς βασιλικῆς ἐθιμοτυπίας. Ἡ συναναστροφή τῶν γυναικῶν τούτων ἦτο διὰ τὴν βασίλισσαν διηνεκῆς βῆσανος, αἱ δὲ συμβουλαὶ τῶν αἰώνιον μαρτύριον. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἠσθάνθη εἰσέτι τὴν καρδίαν αὐτοῦ πάλλουςαν διὰ τὸ δροσερὸν καὶ ὡραῖον τοῦτο πλάσμα, ὅπερ, πρὸς ταῖς φυσικαῖς αὐτοῦ χάρισι, ἦτο πλήρης θεληγῆρων.

Ἡ ἀπόλυτος ἀγνότης εἶναι βεβαίως σπάνιον τι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἡ βασίλισσα ἦτο ἀγνή, ζῶσα δὲ ἐν ἐλευθερίᾳ, θὰ διετήρει μειδιήματα εἰς τὰ χεῖλη ἐὰν μὴ ἡ τυραννικὴ αὐλὴ ἐν ἧ ἔξῃ παρημποδίζεν αὐτὴν νὰ διέγῃ βίον ὡς αὐτὴ ἐπεθύμει.

Ἡ Μάρθα, μικρὰ θαλαμηπόλος αὐτῆς ἐκ Βρετάνης, ἐφαίνετο ὅτι ἐνόει τοὺς περισπασμούς τῆς βασιλίσσης, ἀλλ' ἡ ἐθιμοτυπία ἀπηγόρευεν αὐτῇ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν βασίλισσαν. Τὰ βλέμματα ὅμως, ἄτινα γλυκεῖα καὶ περίλυπος ἐρρίπτεν ἐπὶ τῆς Μαρίας-Ἀντωνέττας, προέδιδον τῷ ὄντι καρδίαν συμπάσχουσαν. Ἡσθάνετο ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῆ τὰ πάντα εἰς τὴν μικρὰν ταύτην κορασίδα ἀσφαλέστερον ἢ εἰς πάντας τοὺς φίλους αὐτῆς τῆς αὐλῆς. Ἐκτοτε φιλία τις συνέδεεν αὐτὴν μετὰ τῆς θεραπαινίδος της. Ἡ φύσις εἴλκυε πρὸς ἀλλήλας τὰς δύο ταύτας νεαρὰς καρδίας, ἀλλὰ τὸ αὐστηρὸν καὶ ἀπαρασάλευτον τῶν ἐθιμοτυπιῶν μεγάλην μεταξὺ αὐτῶν παρενέβαλλεν ἄβυσσον, ἥτις ἔδει νὰ διαχωρίζῃ πάντοτε τὴν βασίλισσαν τῆς Γαλλίας τῆς ἀφανοῦς θεραπαινίδος.

Κατὰ τινὰ χειμερινὴν ἐσπέραν, μετὰ δεῖπνον ὀχληρότατον, ἡ βασίλισσα μετεκλέσατο τὴν Μάρθαν καὶ τῇ εἶπεν αὐστηρῶς:

— Τῇ ἐσπέρᾳ ταύτῃ, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, πρέπει νὰ ἔχῃς κρυφίως ἐτοίμην μίαν ἀμαζαν καὶ νὰ με συνοδεύσῃς εἰς Παρισίους.

Ἡ Μάρθα δὲν ἠδύνατο νὰ προβάλλῃ ἀντίρρησην τινά. Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ὡς σημεῖον συγκατανεύσεως καὶ ἀπεσύρθη.

Μετὰ δύο ὥρας, ἐνῷ ὁ ἄνεμος ἐσύριζε μεταξὺ τῶν δένδρων τοῦ Τριανόν καὶ ἐνῷ τὸ πᾶν ἐφαίνετο ἡρεμοῦν ἐντὸς τῶν διαφόρων περιπτέρων, ἡ βασίλισσα καὶ ἡ Μάρθα ἐξήρχοντο διὰ τινος τῶν θυρίδων τοῦ κήπου καὶ ἀνήχοντο ἐσπευσμένως ἐπὶ τινος ἀμάξης. Ὁ ἀμαξηλάτης ἐνόμιζεν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ὀδηγήσῃ εἰς Παρισίους δύο θεραπαινίδας. Ἡ νύξ ἦτο ὕγρα καὶ σκοτεινὴ, σταγόνες δὲ βροχῆς ἐπιπτον μετὰ πατάγου ἐπὶ τῶν παραθύρων τῆς ἀμάξης.

— Γνωρίζεις ποῦ πηγαίνομεν; εἶπεν ἡ βασίλισσα.

— Ἄγνωτὰ πάντα, Μεγαλειοτάτη.

— Ἐγὼ εἶδῶ δύο δόμινα τὰ ὅποια θὰ περιβληθῶμεν πρὶν εἰσελθῶμεν εἰς Παρισίους. Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος.

Ἡ Μάρθα ἀφῆκε φωνὴν ἐκπλήξεως.

— Μήπως σοὶ φαίνεται παράδοξον; ἐπανέλαβεν ἡ βασίλισσα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθῃς ὅτι ἐνίοτε ἔχω ἀνάγκην ἄλλης ζωῆς διαφόρου ἐκείνης ἣν διέγω ἐν Τριανόν. Ἡ βασίλισσα εἶναι πρὸ παντὸς γυνή, ἥτις δύναται νὰ ἀπολαύσῃ τῶν ἡδονῶν εἰς ἃς ἐντροφῶσιν οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων. Γνωρίζω ὅτι εἶσαι πιστὴ καὶ ἐξέμυθος, διὰ τοῦτο δὲ σὲ παρέλαβον.